

po stari navadi. Povejte mi vendar, vi stara čmerika, ali ne čutite v svojem starokopitnem srcu prav nobene ljubezni do lepotic svojega rodu?»

»Čemu me vedno imenujete starca?» odvrne krivokljun, »saj sem vendar pol leta mlajši od vas in rojen šele zadnjo zimo. In zakaj se zdaj ne ženim in ne napravljam gnezda? I no, vsako reč ob svojem času! Vi lahkoživci se pripravljate na ženitve, kadar se vam zljubi; jaz pa čakam, da pride moj čas. Meni je bolj pogodu, da obhajam ženitovanje pozimi, ko je razgrnjen po zemlji ličen, bel prt.«

»Zimsko ženitovanje! No, lepa hvala! Pa nikar si ne domišljajte, da dobite takrat kako nevesto! Pozimi iti k poroki, ha, ha, ha! Katera pametna ptičja gospa bo pa šla v mrzli zimi sedet na gnezdo? To je vendar — oprostite — grda brezobzirnost do ženskega spola in do vaše bodoče dece! Ti morajo vendar v zimskem mrazu zapasti smrti, ali pa morda pridejo na svet takoj v taki staromodni suknji, kakršno nosite vi — kaj?»

»Kaj vas briga moje družinske razmere!« zakliče krivokljun, zdaj že vznujan. »Jaz sem rojen pozimi, pa bodo tudi moji otroci to prenesli, in ženo že dobim — le nikar naj vas to ne skrbi! Seveda pa tako klepetuljo, kot ste vi, že v naprej odklanjam. Oprostite!«

Gospa sinica je hotela prav zlobno odgovoriti, a krivokljun je že dvignil krila in odletel v gostejšo sotesko. Od ondi je bilo čuti le še par nevoljnih vzdihov njegovih.

(Konec.)

Bistriška:

V mraku.

Bele, mehke zvezdice padajo z neba na zemljo. Bogati boršti sanjajo, zakrite poljane sanjajo, in Sava — zelena nevestica — sanja v svoji dremajoči pesmi.

Od neba do zemlje je en sam neizmerno velik bel oblak, ves poln mehkih, neslišnih sanj.

Hu! Mraz je tudi in zima škriplje s svojimi velikimi zobmi.

V sobici je polutema. Skozi zastrta okna sije večerna luč. Tiho se plazi — včasih zapleše na tleh srebrn metulj, pa v trenutku zopet izgine. Od peči sije rdeč žar, toplo bogastvo se usipa po stenah in tleh.

»Tesneje k meni sedi, otročiček!« Drobne ročice se oklepajo mojega pasu, in iz poluteme blesti dvoje globokih luči, dvoje svetlih žarkov — Doričine oči. Boječe se odpirajo mala usteca: »Moja gospodična, prosim, povejte mi kakšno povest!«

Z njenimi mehкими kodrčki se igrajo moji prsti in božajo okroglo glavico ljubljene punčke.

»Otročiček, o čem naj ti povem? O Jezusčku, ki je priplaval iz nebes ali o ptičku-zlatokljunčku, ki skače po srebrnih vejicah in posipa otrokom velike svetle cekine?«

Očesca ji zažarē v prečudni luči, ustka zašepečejo: »O Jezusčku!«

»Na nebu so bile prižgane zvezdice, in po vsej zemlji so zazvonili srebrni zvončki cin-cin, tin-tin. Od vsake zvezdice je bila napeljana do zemlje zlata nitka. Po teh nitkah — vseh zlatih, vseh mehkih — so priplavali angelci. Od največje in nasvetlejše zvezdice pa je vodila nitka iz samih svetlih biserov stkana, in po njej je prav rahlo priplaval Jezusček. Angelci so nosili košarice iz samih belih rož, iz njih so se smejali drobni srčki, priostreni čevlji, okrogle preste, sladki bonbončki — in še vse lepo in dobro, česar prosi Dorica in njeni prijateljki. Sredi mize je postavil Jezusček drevesce, prižgal na zelenih vejicah tisoč lučic, vpletel med nje srebrnih angelskih lasec, posul mehkih piškotov in sladkih bonbončkov. Pod bleščečo smrečico pa leži v zibki lep otročiček — drobne ročice se stezajo, da pobožajo Dorico, in njegove svetle oči jo bodo prav tiho vprašale: »Dorica, kako ti je?«

Drevesce je že postavljeno, luči so prižgane... Takrat bo prav lepo zapel zvonček. Angelci z Jezusčkom bodo spet splavali nazaj v sveto nebo. Skozi vratca pa bo prišla Dorica. V njene očke bodo padle srebrne zvezdice, žametna ličeca se bodo nasmejala, usteca bodo vriskala...«

»Dorica, ali spiš? Otročiček, ali te zebe?«

Iz poluteme zažari vame dvoje toplih lučic.

»Ali mi mamica ne bo nič prinesla iz nebes?«

Nekaj grenkega mi zalije srce, črna roka zgrabi po duši...

»Moj otročiček, mamice ne bo! Ona je nekje daleč, daleč; z angelci se igra in z Jezusčkom se pogovarja o svoji punčki. Poslala pa je ona drevesce in Jezusčka k tebi. Otročiček v zibelki pod drevescem ti bo povedal, da je mamici lepo, lepo tam gori.«

Kodrasta glavica mi je legla v naročje. Zvezdice v očeh ugašajo, rdeča ustka drhtē v živem pričakovanju, drobne ročice objemajo moje telo. Otročiček spi, dušica pa sanja o angelcih in stopa z mamico po zvezdnatih dobravah.

Polena v peči pojo svojo trdo pesem, po stenah trepeče rdeč žar. Moje oči zro nekam daleč za umrlo mamico, duša pa prosi blagoslova in sreče Dorici — sirotici. Zdi se mi, da stopa nekdo po sobi; kakor pod rahlimi stopinjami se oglašajo deske. Morda blagoslavlja mamica njeno pot — težko in strmo cesto spečega otročička.

Sneg pada, pada... Bele zvezde se gromadijo na poljanah in po gozdovih. V sobi je prazničen mir, otročiček spi in sanja o angelcih, moja duša pa iskreno molī za beli cvet, za dehtečo rožo, da bi je nikoli ne zamorila slana.

Blagoslovljena bodi tvoja cesta v življenje, o sirota — Dorica!

